

ลับอีกยุคยุค การบริหารงาน **จบ**

ต่อ จากฉบับที่แล้ว

วิเชียร ตรีสุภาพกุล
Global-Hr Co.,Ltd.

21. การได้อ่านได้ยินได้ฟังมาก คุณภาพของบุคลากรถือว่ามีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จก้าวหน้าขององค์กร ในประเทศที่เจริญพัฒนาแล้ว อัตราการอ่านหนังสือจะสูงมาก นี่ถือเป็นปัจจัยพื้นฐานอันสำคัญ เมื่อมองในด้านของการทำงานในองค์กรแล้ว ในเมื่อคัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมาร่วมงานแล้ว ตัวพนักงานเองก็ต้องรู้จักพัฒนาตนเองด้วย มิใช่รอแต่ให้องค์กร **"ป้อน"** ความรู้ให้อย่างเดียว หมายความว่าตัวเองก็ต้องรู้จัก **"ตักตวง"** **"ชวนชวย"** **"ใฝ่รู้"** เพื่อบำรุงปัญญา เพื่อเพิ่มคุณค่าของตนเองด้วย เพราะเป็นสมบัติประจำกายที่อยู่กับเราตลอดชีวิต ปัจจุบันเราสามารถแสวงหาความรู้วิชาการในแขนงต่างๆ ได้ทั้งในรูปแบบของสิ่งพิมพ์ หนังสือเสียง (audio book) แม้แต่ E-book ก็เริ่มแพร่หลายแล้ว หรือกระทั่งในรูปแบบของวิดีโอ เป็นต้น จึงเป็นหนทาง โอกาสในการพัฒนาตนเอง (Self Development) ในอีกรูปแบบหนึ่ง เราจึงไม่ควรพลาดการเรียนรู้ในลักษณะนี้ ซึ่งนับวันจะทวีบทบาทมากขึ้นเป็นลำดับ การที่เราได้อ่านมาก ได้ยินได้ฟังมาก ล้วนเป็นประโยชน์ทั้งนั้น รู้จักเลือกสิ่งที่เป็นสาระเพื่อเพิ่มศักยภาพตนเองในที่สุด อย่างไรก็ตามที่เทคโนโลยีอื่นๆ ที่กำลังก้าวตามมา หนังสือก็ยังเป็นประตูไปสู่โลกกว้างไปสู่ความบรรเจิดของสติปัญญาอยู่ดี อย่างที่มีผู้กล่าวว่า **"หนังสือเปรียบดุจดวงไฟที่ลุกโชนอยู่ตลอดของปัญญาที่มีแต่สั่งสมเพิ่มพูน"** (Books are the ever-lasting lamps of accumulated wisdom) ขอให้ระลึกเสมอว่าแม้เราจบการศึกษามาแล้ว ก็มีได้หมายความว่าจบการเรียนรู้

เพราะการเรียนรู้ไม่ว่าจะมาจากอ่านมาก ฟังมาก ล้วนเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิตจนกว่าชีวิตจะหาไม่ (Long Life Learning)

22. ความเป็นผู้มีศิลป์วิทยา ในการประกอบการทำงานไม่ว่าจะรับผิดชอบในตำแหน่งหน้าที่ใดๆ ล้วนต้องอาศัยบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสม มีความรู้ความสามารถที่จะประกอบกิจการงานในหน้าที่นั้นๆ ซึ่งก็คือพื้นฐานทั่วไปของการบริหารทรัพยากรมนุษย์นั่นเอง อาทิ ผู้ที่รับผิดชอบในสายงานการผลิต วิศวกรรมไฟฟ้า เครื่องกล การบริหารงานทรัพยากรบุคคล การตลาด สารสนเทศ บัญชีการเงิน จัดซื้อจัดหา ฯลฯ แต่ละสายอาชีพจะมีวิชาความรู้เฉพาะเจาะจง เป็นศาสตร์และศิลป์วิทยา ซึ่งเชื่อแน่ว่าบุคคลที่ดำรงตำแหน่งในหน้าที่ใดๆ ล้วนมีพื้นฐานความรู้เหล่านั้น อย่างไรก็ตาม วิชาใดก็ตามที่ศาสตร์และศิลป์วิทยาการของแต่ละสายงานนั้น เมื่อวันเวลาเปลี่ยนแปลง วิวัฒนาการของแต่ละวิชาที่มีการพัฒนาอยู่ด้วยเช่นกัน



ยากตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายๆ เรื่องของคอมพิวเตอร์นั้น ในอดีตเป็นวิชาใหม่มาก และก็มีวิวัฒนาการมาเป็นลำดับจนไม่เหลือเค้าร่างของเดิม ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะใครที่มีหน้าที่การทำงานในสายงานใด ควรจะรู้จักติดตามความเปลี่ยนแปลงในสายวิชาชีพของตน การเป็นผู้มีศิลปวิทยานั้น มีแต่สร้างคุณค่าให้แก่ตนเอง องค์กรก็พลอยได้ทรัพยากรบุคคลอันมีค่า ที่สำคัญเมื่อมีโอกาสถ่ายทอดประสบการณ์วิชาความรู้ ประสบการณ์แก่ชนรุ่นหลัง ล้วนมีอานิสงส์ต่อคนรุ่นถัดไป ต่อองค์กร และต่อประเทศชาติ

23. ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยที่ได้รับการอบรมมาดี หลายองค์กรที่ว่าจะประสบความสำเร็จได้นอกจากปัจจัย และตัวแปรอื่นๆ แล้ว มีอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ควรมองข้าม นั่นคือความมีระเบียบวินัย บางคนอาจจะนึกถึง Housekeeping หรือ Discipline แต่ความหมายลึกๆ ของมันก็คือ ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความมีคุณลักษณะของระบบที่เอื้อให้การปฏิบัติงานเรียบร้อย ติดตามง่าย บางคนอาจจะคิดไปถึงเรื่อง 5S ซึ่งในยุคแรกๆ ที่ได้นำมาใช้ในองค์กรแล้ว เป็นที่ตื่นตัวอย่างขนานใหญ่ และเป็นพื้นฐานของการพัฒนาองค์กรในแง่ต่างๆ อย่างไม่น่าเชื่อ สำหรับในแง่มุมมองของตัวปัจเจกบุคคลเอง ก็จะต้องคำนึงถึงความมีวินัยในตัวเอง (Self Discipline) อย่างเคร่งครัดเสมอ **ไม่เป็นผู้มักง่าย** ทั้งการปฏิบัติตน ทั้งการปฏิบัติงาน และความสัมพันธ์ภาพในงาน การมีระเบียบวินัยจะทำให้เราให้เกียรติต่อตัวเอง และต่อบุคคลที่เราสัมพันธ์ ซึ่งคือการรู้จัก**ควบคุมตัวเอง (Self Control)** แสดงออกถึงความมีอารยะว่า เราได้รับการอบรมบ่มเพาะมาดีหรือไม่อย่างไร เราไม่ควรมองข้าม ผู้ที่มีระเบียบวินัยได้รับการอบรมมาดีนั้น จะปฏิบัติตนออกมาอย่างอัตโนมัติ ผิดกับคนไร้ระเบียบวินัยในตัวเองที่ไม่รู้จัก และไม่ควบคุมตนเอง สิ่งสำคัญที่ควรถือเป็นสามัญสำนึกก็คือ วินัยคือปัจจัยแห่งคุณภาพ

24. การพูดจาปราศรัยดี เรื่องการพูดนั้น อาจมีการมองว่าเป็นเรื่องหญ้าปากคอก ใครๆ ก็พูดได้ แต่การพูดเป็นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหากเช่นกัน คำโบราณที่ว่าไว้ว่า **“เป็นมนุษย์สุดดีอยู่ที่ปาก”** เห็นจะไม่ผิด แม้ในวรรณกรรมอย่างเช่นสามก๊ก ขงเบ้งเป็นขุนซื่อของเล่าปี่ ก็อาศัยวาทีศิลป์ต่อกับศัตรูจนมีชัย หรือวรรณคดีหลายเรื่องที่ทำนองสรรเสริญ ก็ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการพูดจาไว้ไม่น้อย นี่แสดงว่าการพูดจามีอิทธิพลมากมายเพียงไร จะสร้างมิตรหรือศัตรูก็จากวาจา แม้การปกครองบังคับบัญชาไม่ว่าจะของตะวันตกหรือตะวันออก ล้วนให้ความสำคัญเรื่องการพูดจาทันทีตั้งต้น ตั้งแต่เห็นได้ว่ามีนักพูดผู้มีชื่อเสียงได้จัดหลักสูตรอบรมวิธีการพูดจาในวาระโอกาสต่างๆ และเราเคยเห็นกันมาแล้วเช่นกันว่า ในอดีตมีนักพูดระดับปรมาจารย์ที่เป็นวิทยากรสอนการพูดก็เคยเปลี่ยงพล้ำจากการพูดด้วยเช่นกัน

ดังนั้น ในฐานะของผู้บริหารไม่ว่าจะระดับใด จึงควรระมัดระวังอย่าได้มองข้ามหรือหมิ่นแคลนการพูดโดยเด็ดขาด การมีนิสัยพูดจาสุภาพไมตรี และให้เกียรติคนเสมอแม้กับเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชาหรือลูกน้อง การพูดจาปราศรัยดีจะสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์



ร่วมกันทั้งในปัจจุบันขณะ และในอนาคต คำพูดที่หลุดออกจากปากไปแล้ว (ปากไว) ไม่สามารถนำกลับคืนมาได้ ฉะนั้น เราในฐานะที่เป็นมนุษย์ จึงควรเรียนรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ประกอบไว้ คือ

- รู้จักธรรมชาติของตนเอง และผู้อื่น (รู้เขา รู้เรา)
- รู้จักหน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น (หน้าที่การทำงานเขา หน้าที่การทำงานเรา)
- รู้จักโลก และสรรพสิ่งแวดล้อมในธรรมชาติ (กฎแห่งธรรมชาติ)
- การรู้สำนึกผิดชอบชั่วดี และบาปบุญคุณโทษ (hiri โอตตปปะ ศีลธรรม)
- การทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ (ดูแลการงานของตนเองให้ดีเสียก่อน)
- รู้จักยกย่องคนอื่น ผู้คนจึงชื่นชมในคุณค่าของตน และชมชอบที่จะสมาคมด้วย (วาจาสร้างมิตร ให้เกียรติผู้อื่น คิดบวก)

สรุป

การหมั่นใส่ใจ ดูแลตนเองอยู่เป็นนิจ เป็นการขัดเกลาตัวเองประการหนึ่ง เป็นการทบทวนความรู้ ความสามารถ ทักษะ เป็นการเรียนรู้พัฒนาตัวเองที่ดีมาก เป็นการขัดเกลา และขจัดอัตตา (Ego) หรืออวิชชา (Ignorance) ออกไป เป็นการเสริม หรือเติมแต่งสิ่งอันเป็นบวก (Positive) แก่สติปัญญา เพื่อเป็นคุณานิสงส์ต่อกิจการงาน กฎแห่งความสำเร็จในงานที่สำคัญที่จะเสริมอาวุธอันเป็นเขี้ยวเล็บ การบริหารงาน สรุปก็คือ

- ฉันทะ** ความพอใจ สนใจในกิจการงานเหล่านั้น (Preference)
- วิริยะ** อุตสาหะพากเพียรในกิจการเหล่านั้น (Diligence)
- จิตตะ** การเอาใจใส่ ไม่ทอดทิ้งกิจการต่างๆ (Intention)
- วิมังสา** การค้นคว้า การริเริ่มทดสอบกิจการ (Experiment and Initiative) **นี่แหละคือวิทยาายุทธสำคัญ** 